

מסורת הש"ס

(א) רש"י (ב) לקמן פה:
 (ג) גיר' הראש
 (ד) מדרכה דאמר רבה, (ה) שבת
 (ו) לקמן פה: (ז) לעיל
 (ח) ושי"ב (ט) ור"ה לב: לב:
 יבמות יג: (י) כתובות נח:
 דרש"י: הוריות ב: כריתות
 ח: (יא) לעיל יג: ושי"ג,
 (ט) כח"ל: למינן, (י) ושי"ג,
 חס' שבת לב: ד"ה שיהיה:

מוסף רש"י

מפסיק בין מלך לעירוה והוא לא
עירב עמה ואין יכולה להיות
עירוה למוסר דלך יום זה: מי
משיין. לכל בית לגבי מלך השמחה
לו כדית שער שלא לאסור עליו וגבי
מלך האחרת שעשאוהו בית גמור
הניחו זה עירוה משיין כל כי בית
למיקני עירוה: מה נפשך. שטמא
מפשיין ואולי: קא מוטל. כל מלך
בבית דלא מערב ליה: שניין קו
עירוב. אלאה משום דבין השמשות
ספק הוא וספק דנדרהיה להקל
ועירוב מדבריהם דלא לגבי היה
שנאלל עירובו בין השמשות משיין
ליה ליליא ואחרנין כדר קסה עירוב
ולגבי האי שערבר עליו בין השמשות
משיין ליה יום ועדיין הוא לו שות
לקנות שבת: קא מינכרל מילא.
ולא הוו מילי דרבנן כי מוכא ואיטולא.
אלל הך בתים הא קיימי קמו ואי
משיין הכא הלא הכי יריון מילי
דרבנן כי מוכא ואיטולא ולא ניתן
פה למדוקיטוס: לרבות:

הדרן עלך הדר

עירוב. ולגבי האי שאלה
לילול התעשרות שפירן לו
לילול התעשרות כבר קדם
היום בערב העירוב קיים
אין עירוב, וכל דבולט לו
אין דמור (לפני ג' ע"ה)
ספק עירוב מה, וכל
דמור שבוט עליו בין
המחנות ויתקיים עד
השפחה מהיון לפני
המחנות האחר ויערין לא
קדם היום שבהות ויתבאר
שקיים עם כבר כדעת
העירוב עירוב ונבנת ג' ע"ה
הדרן עירוב הדר
כל שיש בהרמקו
שלשה טעמים. ג' טעמים
אשר חרין ג' טעמים
להקדים עירוב ידוע עם
הוא רחוב שבו כל החולן
(לענין ג' ע"ה) נכנס
בשם טעם שמה שמה
המחנות לא שמה עול
ספק ואלו ששים אמה
יבד אותו והר"ד ר' סביר
לפני אמות רחוב ששים
אמה היקף ונבנת ג' ע"ה

דביע חגאל

וזה הבית הקרוב לה נעשה
בית שער לחצר זו וזה
הבית נעשה בית שער
לחצר זו, נמצאו שני
הבתים החיצונים בתי
שער ואין צריכין עירוב.

כתנן הדר בבית שער אכסדרה ומרפסת אינו אוסר, והאמנעון היה ליה בית שפניחין כי עירוב כי בתוכו נתנו עירובין שחי צורתי, וקיספא לן כי שפניחין בו עירוב אין צורך, ונמצאו ד' הביתים בו צורתי, ויצאנו עירובין אחד של חצר, וביקש להוסיף להם, כלומר אם בקיין בחילובית מירובין, וחי צורתי ששתי חורבות של אחריה בקיין או כא מחציתו דרך החורבות המצויות, נתנו עירובין בתחבתה (שפניח עירובין) [ואתה], וכאן אם מחציתו דרך החורבות המצויות לא נתנו עירובין בתחבתה האחת, ע"י עירוב או ע"י עירוב. ואמרו ליה ע"י עירוב מה נפקא, "א הני חורבות חורבות כל חדר אחד של חצר השמכיה לה, הנותן עירובין בבית שער מרפסת ומרפסת אינו עירוב. וא" הני חורבות כיתו נתנו נמצא כל אחד משטול בתחבתה הסמוכה לה בבית אחד שער, דרש (של) [כל] כית מייננו לא ידב עירוביה הכי בתחבתה המצויה לה, ואמרינן מילי" ספקיה הוא" ע"י עירוב, דאמר ר' אבא, לשינוי צאו ועיברו עליו כ', והדיוקין הכי השתא הנהם כן השמשות ואל יוסקו ליה רססן (הקצורין עירובין) כשי, אבא א' לתלמידיה כי בית שער [וא] לתלמידיה פקעו, אלא לבני האי בית ולבני האי בית א' דרש ר' הדר

הדר פרק ששי עירובין

וזה נעשה בית שער לזה. כל בית נעשה בית שער נחמד שהוא פתוח לו בדיוק. מנסה אם חכמו להשיב: שמי חזירות ושני בסיס בינין. ואין בני שמי החזירות רוצין לערב זו עם זו אלא כל אחת לעצמה וכל חצר לא הניחה עירובא בבית הפתוח לה אלא עשאהו בית שער והיניח עירובא בבית הפתוח להשפוט את שמי החזירות.

וזה נעשה בית שער לזה וזה נעשה בית שער לזה אמצעי הזה ליה בית שמניחין בו עירוב ואין צורך ליתן את הפת בדיק לזה רחבה לרבנן ב' חצרות וב' בתים ביניהם זה בא דרך זה ונתן עירובו בזה וזה בא דרך זה ונתן עירובו בזה קנו עירוב או לא מדי משוי' לזה לגבי דהאי בית ולגבי דהאי בית שער ^אולגבי דהאי בית שער ולגבי דהאי בית אמרו ליה ^בשניהן לא קנו עירוב מה נפשך אי בית שער משוית ליה ^גהנותן את עירובו בבית שער אכסדרה ומרפסת אינו עירוב אי בית משוית ליה קא מטלטל לבית דלא מערב ליה ומאי שנא ^דמדרבא ^הדאמר רבא ^ואמרו לו שנים צא וערב עלינו לאחר ערב עליו מבעוד יום ולא ^זעירב עליו בין השמשות זה שעירב עליו מבעוד יום נאכל עירובו בין השמשות זה שעירב עליו בין השמשות נאכל עירובו משתחשך שניהם קנו עירוב הכי השתא התם ספק יומא ספק ליליא לא מניכרא מילתא אבל הכא אי דלגבי דהאי בית לגבי דהאי בית אי לגבי דהאי בית שער לגבי דהאי נמי בית שער;

הדרן עלך הדר

חֲלוֹן יִשְׁבִּין ב' חצירות ד' על ד' בתוך
עשרה מערבין שנים ואם רצו
מערבין א' פחות מד' על ד' או למעלה מ'
מערבין שנים ואין מערבין אחד: גמ' לימא
תנן סתמא כד"ש בן גמליאל "דאמר כל
פחות מד' כלבוד דמי אפ"י תימא כרבנן
עד כאן לא פליגי רבנן עליה דרשב"ג אלא
לענין לבדוק אבל לענין פתחא אפ"י רבנן
מודו דאי איכא ד' על ד' חשיב ואי לא
לא חשיב: פחות מד' וכו': פשיטא כיון
דאמר ד' על ד' בתוך עשרה ממילא אנא
ידענא דפחות מד' ולמעלה מ' לא הא קמ"ל
טעמא דכוליה למעלה מ' דאבל מקצתו
רצו מערבין אחד תנינא להא דת"ר כול
עשרה כולו בתוך י' ומקצתו למעלה
מערבין אחד השתא כולו למעלה מ' ומ
שנים ואם רצו מערבין א' כולו בתוך י' ו
ואצ"ל זו קתני א"ר יוחנן חלוק עגול צריך
מפחים ושנים ומשאו מיהו בתוך י' שאם ירבו
מ"ל עיש בהיפוס שלשה מפחים יש בו

עו.

צו א מ"י פ"ד מהלכות
עירובין הלכה א
ש"ע א"ח ס"י ש"ע
ספ"ק כ:
צו ב מ"י פ"ו מהל'
עירובין הלכה א
ש"ע א"ח ס"י ש"ע ספ"ק
[וס"י חנו ספ"י ג]:
א ג ד מ"י פ"ג מהל'
עירובין הלכה א
ש"ע א"ח ס"י ש"ע ספ"ק
ד

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה רכן שמעון
בפירקא קמא. ג"כ ראש דף
ט: (ב) ד"ה לריך וסי' בסוף
עשרה הוא על פני:

רַב גִּיסִים גֵּאון

ליטא תנן שחמא כרבן
שמעון בן גמליאל דאמר
כל מחות מדי' נכלבדו
דמי'. עיקר דבריו רבן בן
שמעון בן גמליאל
בכריתא אמרין בפרק
מכילתא. הנו רבן קורא
התעצות מכותא זו כר',
רבן שמעון בן גמליאל
אומר מחות מדי' אין צריך
להביא אחרת. ואיתא
גמי בפרק חשתי תחת
המטה, והיא שניה
כחושפא דעירובין בפרק
א'.

יבֵּינוּ חֲנָאֵל (הַמִּשְׁדֵּה)

חלקן בשני שתי חצרות
אביעזר על אביעזר בעת
מערבית אורן (אורן) אורן
רצון מערבית
אויקומבא להא מתי
אפילו לרבנן דסבירא להו
לשילשלא אל אפרתין
למוד וזחלא שני הכא
לדשושי פתחתי, אי אכא
רז טפחין דהי מיתחא, אז
לא לא לא אוישבא נמי
דהא חלקן שני ור על
ר טפחין, אי חזו תני
טפחין כחורו חלמל מל
(ומקשתן כחורו) טפחין
אז רצו מערבית אורן
תנא לא חזו דמי אזלו
למחל מעשרה מקצתו
כחורו אי כו' תנא כחולת
פרי יג עמוד הכוסל
בארי אז רבמי אז
הטומאה חתו טפחין
שיחא בהיקוי אור
טפחין, ר' יוסי אומר
כחורו, אין קץ כיה
טפחין אפס הארין
אזכול טפח. וכן חזו
רמז ורמז ארבעים
תשעין ושישה ונחת,
ואומר כל הכהנים מאה
לכיה ככב, אי אפס
אפס לזרז מאה שכב
אמרי טפחין ושישה
אפס לזרז מאה, ואמר
אמר כחור ארבעה
כלתין כחורל ארבע
ושישה נראין מבחין. אר
יתחן (חלקן) עגול אר
(שיש) (שיחא) בהיקוי
אז טפחין ומזן כי

[illegible][illegible]